

Књига пророка Данила - број седамдесет пет

Пророчке паралеле: од Исаијине поруке до савремених откривења

Jeff Pippenger

2024-02-08

Док Исаија износи поруку представљену са шездесет и пет година (седмо поглавље, осми стих) злом вођи Јерусалима, он то чини код „поиљане ваљареве“ и на „крају јаза горњег рибњака“, године 742. пре Христа. Година 742. пре Христа представља 1863, јер Исус увек приказује крај почетком. Побуна из 1863. године заузврат представља недељни закон у Сједињеним Државама, јер Исус увек приказује крај нечега почетком нечега. Година 1863. била је почетак законски регистроване лаодикијске адвентистичке цркве, а та црква остаје опустошена при „великом земљотресу“ недељног закона. Како би корпорација којом држава законски управља (а не обрнуто, да Црква управља државом), могла наставити да држи седми дан као суботу, у време када та иста влада законски забрањује богослужење седмога дана?

На почетку и на крају Христове службе, Он је очистио храм. При првом чишћењу храма Христос је указао да су вође начиниле „дом Оца Његовог“ пећином разбојничком, али је при последњем чишћењу храма објавио да им се „њихова кућа“ оставља пуста. Стари Израиљ представља савремени Израиљ. Он је подигао и очистио милеритски храм на почетку адвентизма, али при завршном чишћењу, чишћењу сто четрдесет и четири хиљаде, лаодикијски адвентизам бива избљуван из Његових уста, и тада им се „њихова кућа“ оставља пуста.

Исаија се налази код поља ваљара када се суочава са царем Ахазом. Поље ваљара представља очишћење које извршава Весник завета, који изненада долази у свој храм и чисти синове Левијеве као „ваљарским сапуном“. Ово очишћење било је извршено на почетку адвентизма, а извршава се поново и на крају.

Ево, ја ћу послати гласника својега, и он ће приправити пут преда мном; и Господ, кога тражите, изненада ће доћи у храм свој, и анђео завета, коме се радујете; ево, доћи ће, вели Господ над војскама. Али ко ће поднети дан његовог доласка? и ко ће опстати кад се он појави? јер је он као огањ топиочев, и као лужина белачка. И седеће као онај који топи и чисти сребро; и очистиће синове Левијеве, и пречистиће их као злато и сребро, да би приносили Господу принос у праведности. Тада ће принос Јудин и јерусалимски бити мио Господу као у давне дане и као у пређашње године. Малахија 3:1–4.

Исаија се сусреће с Ахазом, са знаком свога сина, чије име симболизује да ће се у последњим данима „остатак вратити“. Остатак су они који се „враћају“. Исаија се сусреће са злим царем Ахазом у току историје очишћења храма, која је започела у милеритској историји 1844. године и била приведена закључку непослушношћу 1863. године. У последњим данима очишћење је историја запечаћења сто четрдесет и четири хиљаде. Да су милерити следили Божје промислитељско вођство које је уследило након 1844. године,

довршили би дело.

„Да су адвентисти, после великог разочарања 1844. године, чврсто држали своју веру и сложно ишли напред у откривајућем промислу Божјем, примивши поруку трећег анђела и у сили Светога Духа објављујући је свету, видели би спасење Божје; Господ би моћно деловао кроз њихове напоре, дело би било довршено, и Христос би већ одавно дошао да прими свој народ на његову награду. Али у раздобљу сумње и неизвесности које је уследило после разочарања, многи од адвентних верника напустили су своју веру.... Тако је дело било ометено, а свет је остављен у тами. Да се цело адвентистичко тело ујединило на заповестима Божјим и вери Исусовој, колико би наша историја била другачија!” Evangelism, 695.

Неуспех да „сложно наставе да прате отворено провиђење Божје“ довео их је до лаодикијског стања до 1856. године, а побуна која је уследила 1863. означила је почетак лутања по пустињи, које је било предочено старим Израиљем када је пао на својој десетој и последњој проби, те је потом био осуђен да помре у пустињи током наредних четрдесет година.

Исаијин син пружа обећање да ће при коначном очишћењу храма у последњим данима „остатак да се врати“. Њихов „повратак“ је приказан код Јеремије, коме је било обећано да ће, ако се „врати“, постати Божји стражар. Сто четрдесет и четири хиљаде јесу они који су се вратили из разочарања.

Они који припадају сто четрдесет и четири хиљаде доживели су разочарање и чекали свога Господа. У милеритској историји били су предображени мудрим девојкама; и у историјама и почетка и краја, две палице сједињују се у један народ, за време изливања Светога Духа у време поноћног поклича.

Опаког цара Ахаза представља вођство Јуде које ће чути поруку, али које одбацује поруку коју износи Исаија, и чинећи то они „посрћу, и падају, и разбијају се, и хватају у замку, и бивају ухваћени“. То су они који „траже оне који имају присне духове, и врачаре који цвркућу и мрмљају“, што представља искуство спиритизма коме подлежу док примају силну заблуду из 2. Солуњанима. Ахазово одбацивање Исаијине поруке 742. године пре Христа подудара се са 1863. годином, када је одбачена Милерова порука. Исаија је праслика Милера, а порука и Исаије и Милера била је заснована на „седам времена“, која своју упоришну тачку налазе у осмом стиху седме главе Исаијине. Милеров син (Исаијин син) представља Илијин покрет који долази у последњим данима.

Пресуда изречена против Ахаза због његовог одбацивања обухватала је и предсказање да ће бити покорен од цара са севера, који је у последњим данима троструки савез Модерног Рима, над којим влада папство.

И Господ ми опет проговори, говорећи: „Пошто овај народ одбацује воде Силоамске, које теку тихо, и радује се Ресину и сину Ремалијину, зато, ево, Господ пушта на њих воде реке, силне и многе, цара асирскога и сву славу његову; и он ће надоћи преко свих својих корита и прелити се преко свих својих обала; и продреће у Јуду, поплавиће и

преплавити, допреће до грла; и раширена крила његова испуниће ширину земље твоје, о Емануиле.“ Исаија 8:5–8.

Исаија се срео са злим царем Ахазом на крају канала горњег језера, и премда међу библијским историчарима и археолозима постоји неизвесност у погледу тога да ли је горње језеро било исто оно језеро као бања Силоам у Христово време, контекст Исаијиног пророчанства отклања сваку сумњу, јер Исаија указује да је цар са севера требало да дође на Ахаза, зато што је он одбацио воде Силоамске, које теку тихо. „Шилоах“ је старозаветни назив за „Силоам“ у Новом завету.

Kod jezera Silom Isus je iscelio slepoga čoveka, a opaki car Ahaz predstavlja slepo laodikejsko vođstvo, kako 1863. godine, tako i u uskoro dolazećem nedeljnom zakonu, koje odbija da bude isceljeno. „Shiloah“ i „Siloam“ oba znače „poslat“, i poruka je bila poslata od Oca Sinu, koji ju je potom predao Gavrilu i svetim anđelima da je prenesu Isaiji, koji je doneo poruku koja je bila „poslata“ s neba slepom laodikejskom vođi.

Провод од горњег језера, где је Исаија изнео поруку, представља место којим се киша Светога Духа преноси Божјем народу, као што то такође представљају златне цеви у Захаријиној визији, или лествица из Јаковљевог сна.

„Оно што је Бог припремио за нас представљено је у Захарији, поглавља 3 и 4, и 4:12–14: ‘И проговорих опет и рекох му: Шта су те две маслинове гране, које кроз две златне цеви изливају из себе златно уље? И одговори ми и рече: Не знаш ли шта је то? А ја рекох: Не, господару мој. Тада рече: То су та два помазаника, који стоје пред Господом све земље.’“

„Господ је пун извора. Код Њега нема оскудице у средствима. Због нашег недостатка вере, наше земаљскости, нашег празног говора, нашег неверовања, које се испољава у нашем разговору, мрачне сенке се надвијају око нас. Христос се не открива ни у речи ни у карактеру као Онај који је сасвим диван и први међу десет хиљада. Када се душа задовољава тиме да се уздиже ка таштини, Дух Господњи може мало да учини за њу. Наш кратковиди поглед види сенку, али не може да сагледа славу иза ње. Анђели задржавају четири ветра, представљена као гневани коњи који настоје да се отргне и јурне преко лица целе земље, носећи разарање и смрт на своме путу.

„Зар ћемо спавати на самом рубу вечног света? Зар ћемо бити троми, хладни и мртви? О, кад бисмо у нашим црквама имали Духа и дах Божји удахнут у Његов народ, да би стали на своје ноге и живели. Потребно је да увидимо да је пут узан и врата тесна. Али када прођемо кроз тесна врата, њихова ширина је без границе.“ Manuscript Releases, volume 20, 216, 217.

„Златно уље“ јесу поруке Божјег Духа које силазе из горњег извора кроз спроводник, то јест кроз две златне цеви, које представљају два сведока — Библију и Дух пророштва, или Стари и Нови завет, или закон и пророке, или Мојсија и Илију.

„Помазаници који стоје крај Господа све земље имају положај који је некада био дат Сатани као херувиму заклонику. Преко светих бића која окружују Његов престо, Господ

одржава непрекидну везу са становницима земље. Златно уље представља благодат којом Бог снабдева светиљке верника, да не би трепериле и угасиле се. Када се ово свето уље не би изливало с неба у порукама Божјег Духа, силе зла имале би потпуну власт над људима.

„Бог се обешчашћује када не примамо поруке које нам Он шаље. Тако одбијамо златно уље које би Он излио у наше душе да би се пренело онима који су у таму. Када дође позив: ‘Ево женика где иде; излазите му у сусрет’, они који нису примили свето уље, који нису неговали Христову благодат у својим срцима, увидеће, као и луде девојке, да нису спремни да сусретну свога Господа. Они у себи немају силе да прибаве уље, и њихов живот доживљава бродолом. Али ако се тражи Свети Дух Божји, ако преклињемо, као што је чинио Мојсије: ‘Покажи ми славу своју’, љубав Божја излиће се у наша срца. Кроз златне цеви, златно уље биће пренето нама. ‘Не силом ни крепошћу, него Духом мојим, вели Господ над војскама.’ Примајући сјајне зраке Сунца правде, Божја деца светле као видела у свету.” Review and Herald, July 20, 1897.

Порука коју је Ахаз одбацивао била је порука Поноћног поклича, која би достигла свој врхунац у другом Христовом доласку, да је руководство Лаодикије примило поруку Лаодикији која им је била „послата“ 1856. године. Та порука би се тада развила у силни поклич, и Божји народ би довршио дело и био у миру. Уместо тога, вратили су се на блјувотину од које су били избављени.

Исаија и Ахаз су представљени као они који се налазе у процесу очишћења на пољу ваљаревом, које извршава Весник Завета у трећем поглављу Малахије. Они су симболички смештени тамо где се „уље“ (порука) излива у Захаријином виђењу, а у последњим данима Исаијина порука Ахазу јесте порука ислама трећег Тешко; то је порука скривене историје седам громава; то је порука да је осми од седморице; то је порука о винограду; то је порука „Истине“, а све су то саставни елементи Откривења Исуса Христа, које у последњим данима производи очишћење представљено пољем ваљаревим.

То је било и јесте такође и вест о „седам времена“, која се мења од Милеровог камена темељца до заглавног камена угла, јер је то била прва истина, и стога мора бити и последња истина. Година 1863. означила је завршетак процеса очишћења који је започео доласком трећег анђела 22. октобра 1844. године, и на крају досегао до светлости о „седам времена“ 1856. године. Године 1844, светлост о две хиљаде и три стотине година означила је почетак који је водио ка завршетку обележеном са две хиљаде и пет стотина и двадесет година. Ипак, лаодикијска слепоћа на почетку и на крају одбија да сагледа однос између две визије. Година 1863. представља завршетак процеса очишћења који се увек догађа када се једна вест отпечати, а вест трећег анђела била је отпечаћена 22. октобра 1844. године.

Светлост трећег анђела, која је била отпечаћена 1844. године, није била једна појединачна светлост; то је оно на шта сестра Вајт указује као на „све напредујућу светлост трећег анђела“. Све напредујућа светлост трећег анђела започела је 1844. године и наставља да напредује све док се време милости не затвори; али када је први пут дошла, и када се коначно оконча, постоји одређени испитни период трећег анђела. Ти испитни периоди, на

почетку и на крају, такође представљају процес испитивања који Данило приказује као „умножење знања“, а који је такође све напредујућа светлост трећег анђела.

Процес испитивања на свом почетку започео је 1844. године, а светлост која је напредовала расла је у познању све док није достигла свој завршетак 1856. године. Почетна светлост и завршна светлост раздобља испитивања јесу две визије из осме главе Данила, стихови тринаести и четрнаести, које представљају темељ и средишњи стуб адвентизма.

Период испитивања првог анђела отпочео је 11. августа 1840. и завршио се при првом разочарању 19. априла 1844. Тада је отпочео период испитивања другог анђела и трајао до 22. октобра 1844. У том тренутку стигао је трећи анђео, а период испитивања трећег анђела трајао је све док лаодикејски адвентизам није одбацио светлост трећег анђела 1863. године.

Период испитивања трећег анђела за милеритски адвентизам имао је почетак и завршетак, а почетак и завршетак морају представљати исту ствар, јер Исус увек приказује крај нечега почетком нечега. Отварање напредујуће светлости трећег анђела било је светлост појаве („*marah*“ виђење) из четрнаестог стиха осмог поглавља Данила. Завршетак напредујуће светлости трећег анђела био је светлост гажења светиње и војске („*chazon*“ виђење) из тринаестог стиха. Та два виђења су пророчки испреплетена.

Тада заповеди да затруби труба јубилеја десетог дана седмога месеца; на Дан очишћења нека труба затруби по свој вашој земљи. Левитска 25:9.

Труба која је требало да затруби на Дан помирења, који је био 22. октобар 1844. године, била је јубиларна труба, која представља свети циклус од седам година, који у збиру износи две хиљаде пет стотина и двадесет дана. Господ је намеравао да древни Израил уведе непосредно у Обећану земљу, али је њихова побуна то спречила. Господ је намеравао да савремени Израил уведе непосредно у Обећану земљу, али је побуна то спречила. Да је савремени Израил био послушан све већој светлости трећег анђела, упозорио би свет и Господ би се вратио пре више од сто година.

Да би се то догодило, Господ би морао да изврши преображај међу милеритима, а тај преображај се у Писму поистовећује са тајном Божјом. Да је адвентизам следио напредујућу светлост трећег анђела, тада би труба Јубилеја одјекивала све до самога краја, јер у данима када седма труба затруби, тајна Божја се довршава. У Откривењу 10, та труба, која је труба Јубилеја, а такође и труба трећег тешког „јао“, почела је да труби 22. октобра 1844. године.

И анђео кога видех где стоји на мору и на земљи подиже руку своју к небу, и закле се Оним који живи у векове векова, који је створио небо и оно што је на њему, и земљу и оно што је на њој, и море и оно што је у њему, да времена више неће бити; него ће се у дане гласа седмога анђела, када затруби, свршити тајна Божја, као што је објавио својим слугама пророцима. Откривење 10:5–7.

Процес испитивачког очишћења који је започео 22. октобра 1844. године, а који је представљао напредујућу светлост трећег анђела, започео је светлошћу Данила 8,14, а завршио се светлошћу Данила 8,13. Започео је одговором из 14. стиха, а завршио се

питањем из 13. стиха.

Тих деветнаест година било је предочено доласком Исаијине поруке упозорења Ахазу, цару дословне Јуде, током грађанског рата између севера и југа. Тих деветнаест година окончале су се тиме што је цар севера одвео Израиља у ропство. Тих деветнаест година предочавале су долазак трећег анђела 1844. године, па све до побуне 1863. године. Напредујућа светлост трећег анђела била је представљена Исаијином поруком.

Одбацивање те светлости која је напредовала довело је до краја милеритског покрета, а у том периоду испитивања Филаделфијски милеритски покрет прешао је у Лаодикијску цркву. Деветнаест година које су започеле 742. године пре Христа, и деветнаест година које су започеле 1844. године, обе представљају процес испитивања и прочишћавања у последњим данима, то јест завршни период испитивања напредујуће светлости трећег анђела.

У том завршном процесу испитивања тајна Божија ће се свршити. Сто четрдесет и четири хиљаде су они који чекају, враћају се и бивају запечаћени.

Савиј сведочанство, запечати закон међу мојим ученицима. И ја ћу чекати Господа, који је сакрио лице своје од дома Јаковљевог, и уздаћу се у њега. Ево, ја и деца коју ми је Господ дао јесмо за знаке и за чудеса у Израиљу од Господа над војскама, који пребива на гори Сиону. Исаија 8:16–18.

Завршно време проверавања светлости трећег анђела која напредује у последњим данима, започело је тамо где је започело и почетно време проверавања. Започело је када је Исус подигао своју руку ка небу и објавио „да времена више неће бити“. То проглашење догодило се 22. октобра 1844. године, када је седма труба објавила јубилеј на завршетку светог циклуса од седам. Циклус од седам година, поновљен седам пута, дословно је износио четрдесет и девет година, или две хиљаде пет стотина и двадесет дана.

1989. година означава „време краја“ у покрету сто четрдесет и четири хиљаде, а 1989. година означава завршетак сто двадесет и шест година које су започеле побуном 1863. године. Покрет сто четрдесет и четири хиљаде започео је у „време краја“, са симболом „седам времена“, јер сто двадесет и шест представља десетак од хиљаду двеста шездесет, што је, опет, половина од две хиљаде пет стотина двадесет.

Исус увек представља крај једне ствари почетком друге ствари, а почетак покрета сто четрдесет и четири хиљаде био је означен симболом „седам времена“, као што је то и на крају покрета. Дани оглашавања седмог анђела, када се тајна Божја свршава, отпочели су на завршетку „три и по“ дана из једанаесте главе Откривења. Седма Труба, која је уједно и треће Тешко, огласила је своју другу ноту 7. октобра 2023. године, и тајна Божја се сада свршава, као што је „јавио слугама својим пророцима“. Завршетак покрета означен је симболом „седам времена“, као што је био и почетак тог истог покрета.

У време краја, 1798. године, окончало се „седам времена“ Божјег гнева против северног царства, а на крају милеритског покрета, одбацивање истина повезаних са „седам времена“

означило је побуну из 1863. године. Исус увек крај једне ствари приказује почетком друге ствари, а покрет првог анђела (милерити) приказује покрет трећег анђела (сто четрдесет и четири хиљаде). Оба покрета почињу и завршавају се са „седам времена“. Ове ствари се не могу измислити.

Наставићемо ово проучавање у следећем чланку.

„Они који се налазе на одговорним положајима не смеју се обратити самоугађајућим, раскошним начелима света, јер то себи не могу допустити; а и кад би могли, христолика начела то не би дозволила. Потребно је пружити многоструку поуку. ‘Кога ће учити знању? и кога ће научити разумевању науке? оне који су одбијени од млека и одвојени од сиса. Јер заповест мора бити на заповест, заповест на заповест; правило на правило, правило на правило; овде мало, онде мало.’ Тако реч Господњу треба стрпљиво износити пред децу и држати је пред њима, од стране родитеља који верују речи Божјој. ‘Јер ће муцавим уснама и другим језиком говорити овом народу. Којему рече: Ово је починак, дајте одмора уморноме; и ово је освежење; али не хтеше слушати. И би им реч Господња заповест на заповест, заповест на заповест; правило на правило, правило на правило; овде мало, онде мало; да би ишли, и пали натраг, и разбили се, и заплели, и били ухваћени.’ Зашто? — зато што нису пазили на реч Господњу која им је долазила.“

„То значи оне који нису примили поуку, него су неговали сопствену мудрост и изабрали да делују по својим властитим замислима. Господ таквима даје пробу, да или заузму своје место следећи Његов савет, или да одбију и поступају по својим сопственим замислима; а тада ће их Господ препустити сигурном исходу. На свим нашим путевима, у свакој нашој служби Богу, Он нам говори: ‘Дај ми срце своје.’ Бог жели покоран, поучљив дух. Оно што молитви даје њену узвишеност јесте чињеница да она издише из срца које љуби и које је послушно.“

„Бог захтева извесне ствари од Свога народа; ако они кажу: Нећу предати своје срце да учиним ово, Господ их пушта да иду даље по своме наводно мудрому расуђивању, без небеске мудрости, док се не испуни ово Писмо [Исаија 28:13]. Не треба да кажете: Следићу Господње вођство до извесне тачке која је у складу с мојим расуђивањем, а затим чврсто држати своје сопствене замисли, одбијајући да будете обликовани по Господњем облику. Нека се постави питање: Да ли је ово воља Господња? а не: Да ли је ово мишљење или суд ———?“ Testimonies to Ministers, 419.